

Plačilo.

Pota povsodi
trnje zapira . . .
hraste vpogiblje vihar.
Potnik si čelo
znojno otira,
trudov ni konca nikdar!

Pride pa ura,
pride pa smrt,
zarja prelestna zasije;
trud bo poplačan,
znoj bo otrt
s prtom ljubezni Marije.

M—č.

Cvetka Srca Jezusovega.

Nevihta je prenehala. Solčni žarki so prisijali v bolniško sobo, kjer se je borilo mlado življenje s smrtjo. Tedaj se je nagnil Gospod nad malo trpinko pa jo je povabil: »Pridi, lepa moja, golobica moja! Pridi in odpočij se na mojem ljubečem Srcu!« — In ona je zaprla trudno oko, zaprla za vedno — a njena čista duša je odhitela, da se udeleži slavja praznika Srca Jezusovega — v nebesih.

Kot beli limbar je ležala sredi pomladanskega cvetja v oblačilu prvega sv. obhajila, z belim vencem na glavi, z nasmehom na ustnih. »Kako je lepa«, so vzklikale njene tovarišice ter jo blagrovale. Na sv. Alojzija praznik so položili to cvetko Srca Jezusovega k večnemu počitku.

Kdo pa je ta srečna dušica, ki ji je ljubi Jezus izkazal tako milost, da smemo deklico imenovati Njegovo cvetko?

To vam je Marica Douša, gojenka v zavodu šolskih sester de Notre Dame v Trnovem. V začetku tega šolskega leta je pripeljala mamica svojo 13 letno hčerko, da vstopi v 6. razred tukajšnje šole. Težko se je privadila Marica življenja v zavodu. Njene misli so pogosto